

Journalist agerar både polis, domare och bödel

Fredagen den 18 maj i år blev som tagen direkt ur en amerikansk dramaserie. Jag, Ann-Katrine, steg upp som vanligt den dagen, började göra mig i ordning och så plingade telefonen till. Någon skickade ett PM. I meddelandet stod det "God morgon Ann-Katrine. Hoppas allt är bra. Blev chockad då jag lyssnade på Radio Vega Nyheter nu 07.00. Gardberg smutskastade dig och Anders Sultan. Du kanske har hört och vet om inslaget...".

Det isade till i mig. Nämen vad var det här nu för skämt, var min första tanke, men meddelandet kom ju från en person som aldrig skulle skoja om en sån här sak. Det här kan ju inte vara sant, tänkte jag klenetroget, men jag lyssnade ändå på nyheterna och det visade sig att personen hade helt rätt.

Ann-Katrine och Anders hängs ut

Jag och Anders Sultan namngavs, hängdes ut och smutskastades av statliga Yles journalist Anna Viveca Gardberg, alias Anvi Gardberg. I Yle Vegas nyheter (radio) utpekades vi som de värsta brottslingar. Gardberg läste upp våra namn, våra bostadsorter och påstod att vi var företagare som bröt mot lagen. Den "heta" nyheten och "brottet" enligt Yle var att jag år 2016 – alltså två år tidigare – i en

kolloidalt silver-grupp på Facebook skulle ha rekommenderat en förälder att ge rent elektro-kolloidalt silver (REKS) till sin bebis. Det var dock en lögn, för jag hade varken gett någon rekommendation eller uppmaning, utan snarare ett tips/upplysning som svar på förälderns frågeställning om vad man kunde göra. Andra medlemmar i gruppen hade skrivit i tråden att man kunde ge matskedar/teskedar, medan jag skrev att man kunde spraya lite i munnen. Gardberg fick alltså leta två år tillbaka i tiden för att överhuvudtaget kunna hitta något som kunde användas i syftet att svartmåla mig som en företagare som i sin girighet bara lurar föräldrar att mata sina bebisar med giftigt silver. Jag har dock uttalat mig i all välmening och vare sig lurat, rekommenderat eller uppmanat någon varken till det ena eller det andra. Jag har erfarenheter

av och kunskap om kolloidalt silver som jag har tillskansat mig under de 18 år som jag själv personligen har använt kolloidalt silver, och delar med mig av mina erfarenheter och min kunskap i egenskap av privatperson. Jag hann använda REKS i 10 år medan det var godkänt att användas som kosttillskott. Efter det att det blev omklassat till en vattendes-infektionsprodukt har jag använt det i ren form (koncentrerat).

Trakasserierna fortsatte

Gardberg fortsatte sedan trakasserierna mot oss i samma ordalag i en webbartikel den 18 maj 2018 med rubriken "Företagare uppmanade föräldrar att ge småbarn silvervatten", där det åter framkom att vi som företagare och tillverkare bröt mot lagen. Hon frågade inte mig, Ann-Katrine, om jag ville kommentera, och hon berättade inte ens i förväg vilken rubrik som hon skulle använda eller vad som skulle skrivas. Genom att skriva "uppmanade" i webbartikeln så ville Gardberg där igen förvränga och vinkla sanningen till något helt annat. Bland annat så har be-läggen varit svaga och rena falskriker, och det har rört sig om "experter" som har fått komma till tals angående kolloidalt silver utan att ens veta vad det är för något och utan någon som helst evidens för sina påståenden. Det enda som de har kommit med är att personer har blivit blå, men det har de blivit av en helt annan form av silver som är bevisat giftigt (och som tillverkades av läkemedelsbolag och som förskrevs av läkare). Ändå har pressen låtit experternas ord vara lag utan någon som helst källkritik och källfakta utifrån sedvanlig journalistisk granskning. Ingen har blivit blå av rent elektro-kolloidalt silver 10 ppm (REKS), vilket är det silver som det handlar om.

Bara privatpersoner i Fb-grupper

I gruppen agerar vi alla automatiskt som privatpersoner – även vi – enligt Facebooks community-regler. När man har en privat Facebook-profil så agerar man helt enkelt som privatperson, enligt Facebook – så, hur kan då statliga Yle påstå att vi uttalar oss i egenskap av företagare? Enligt vår lagstiftning så kan ingen annan än personen som uttalar sig bestämma om vederbörande uttalar sig i egenskap av privatperson eller företagare, utan det kan endast personen själv bestämma. Så, hur kan då statliga Yle gå ut i nyheterna och säga att vi som företagare skulle bryta mot lagen? Yle varken kan eller får avgöra om vi uttalar oss i egenskap av privatpersoner eller som företagare. Jag, Ann-Katrine, hade redan vid förra drevet, i

november 2017, påpekat detta för Yle, men Yle menade att jag och Anders omöjligt kunde vara enbart privatpersoner i grupperna på Facebook. Jaha!? Yle står visst över både svensk lagstiftning, mänskliga rättigheter och Facebooks community-regler... och Yle vägrar att inse att det finns något som heter yttrandefrihet.

Yle kränker mänskliga rättigheter

Det statliga Yle kränker således de mänskliga rättigheterna, privatliv, yttrandefrihet och tankefrihet. Vi har faktiskt precis som alla andra medborgare – trots att vi är företagare – rätt till både privatliv, yttrandefrihet och tankefrihet. Det är endast vi, enligt gällande lagstiftning, som kan bestämma när vi uttalar oss i egenskap av företagare eller när vi uttalar oss som privatpersoner. Alla dessa rättigheter som vi har laglig rätt till kör Yle totalt över. Då ska man ha i åtanke att detta ändå är ett public serviceföretag som får statliga medel. Vid en konfrontation så hävdade Yle fortfarande att de har gjort helt rätt och Gardberg & Co hade enligt mailväxlingen hittat på egna massmediala policyregler och menade att en Facebook-grupp inte längre är slutet när antalet medlemmar överstiger 10 000 samt att allt som skrivs där då kan publiceras i pressen, med namn och allt. (Om så skulle vara fallet, så skulle ju Facebook meddela detta till gruppens administratör när antalet överstiger 10 000 medlemmar, vilket Face-

book ju inte gör, därför att det fortfarande är en slutet grupp och den är det till dess att inställningen ändras till något annat av en gruppadministratör.)

Journalister går det inte att lita på

I hela mitt liv har jag, Ann-Katrine, trott att nyheter är något som har hänt för några minuter sedan, ½ timme sedan, några timmar sedan, 1 dygn sedan – men inte för flera år sedan. Många gånger har man hört människor säga att man inte ska tro på allt som skrivs i tidningarna, och visst har jag vetat ungefär hur det har legat till. Journalister har intervjuat mig tidigare, och när jag sedan har läst igenom den publicerade artikeln så har jag inte känt igen hälften, trots att jag har bett om att få läsa igenom artikeln före publicering.

Kolloidalt silverdrev i höstas

Upprinnelsen till uthängningen i maj i år började redan i november i fjol, då Yle Spotlight gjorde ett TV-program om kolloidalt silver. Yle-journalisten Anni Gardberg tog då kontakt med oss via mail. Den 28 september 2017 skickade hon mail till mig, Ann-Katrine, och ville intervjua mig och ha med mig i en TV inspelning. Jag tackade dock nej till detta ”erbjudande”. Jag visste ju hur illa Anders Sultan hade blivit behandlad av journalister på Helsingborgs Dagblad och Sydsvenskan. Gardberg började tjata om att få

ställa frågor över telefon, men jag bad att få svara över mail, eftersom jag satt med en kund. Jag svarade Gardberg på alla hennes frågor och vi hade 32 mailkonversationer, men när Spotlight-programmet sedan sändes, så valde Gardberg att säga ”Ann-Katrine Backman vill inte kommentera för Yle”. Det var naturligtvis inte meningen att jag över huvud taget skulle få komma till tals om jag inte deltog aktivt i TV-inspelningen så som Gardberg hade tänkt sig.

Polisanmälda mammor

De två mammorna som ställde upp i TV-programmet polisanmäldes. Man kan ju undra hur man kan polisanmäljas för att ha gett sina barn en produkt som myndigheterna själva har godkänt. Ionosil kolloidalt silver 10 PPM (REKS, rent elektro kolloidalt silver) har som ett vattendesinfektionsmedel med bakterie-, virus- och svampdödande effekt registrerats, godkänts och granskats på EU-nivå samt av Kemikalieinspektionen i Sverige. Ingen av dessa myndigheter har påpekat att det på kolloidalt silverflaskan måste stå någon åldersgräns. Följaktligen så är det även tillåtet för barn i dessa nordiska länder att få dricka rent vatten som är renat med kolloidalt silver (REKS), så även i Finland.

Journalister har ett ansvar

En journalist har ett stort samhällsansvar och speciellt Yles journalist, eftersom Yle får statliga medel. Därför är det så enormt viktigt att det enbart är sanningen – och inget annat – som framförs och sänds ut i etern. Det som Gardberg förmedlade om oss i Spotlight-programmet var enbart vinklat och förvrängt. Hon hade kopplat ihop våra namn med att vi var administratörer i silvergrupper på Facebook och att vi var företagare. Förvisso är det sant, men det framfördes som om detta vore klandervärt och en skandal och rent av brottsligt. Gardberg kopplade mig, Ann-Katrine, till en text på tre ställen i programmet som hon påstod var min text, trots att det inte alls var min text och som inte alls hade författats av mig, utan det var en text som hade funnits på Internet i många, många år och som tusentals personer har använt, delat och kopierat in på Internet och Facebook. Detta hade jag påpekat för Gardberg redan innan programmet publicerades, men hon svarade mig med att det visst var min text då jag inte hade skrivit det som ett citat, det vill säga med citattecken. Så, på grund av uteblivna citattecken, fick jag stå för en text som inte var min, och det trots att jag hade påpekat felaktigheten.

Många journalister verkar anse att de som säljer och förespråkar kolloidalt silver verkligen är något att jäga.

Pressen fördömer

En journalist skall vara objektiv och neutral, men massmedia agerar polis, åklagare, domare och bödel på en och samma gång och det görs med hjälp utav presstödet samt en licens från staten. Myndigheter och politiker följer i pressens spår och deras ”experter” försöker verka för förbud mot kolloidalt silver, hot om böter och näringsförbud för näringsidkare. Allt detta utgår ifrån att privatpersoner delar med sig av information om ett ämne (silver) som finns i en produkt som är godkänd att användas och för vilken det finns forskning som både forskare, professorer, läkare och användare från hela världen står bakom. All denna hetsjakt och uthängning utan grund, fakta och kunskap om ämnet, samt en märklig stark fokusering på enskilda näringsidkare, ter sig mycket märklig, i synnerhet om det skulle vara så att det är befolkningen som man vill skydda från toxiska produkter. Exempelvis så är brännvin och cigaretter tillåtna produkter i Finland. Dessa är bevisligen direkt skadliga, men de får användas och förbrukas fritt, trots att de årligen kostar samhället miljontals kronor. Hur kan man då ens börja att fundera på ett förbud mot rent elektrokolloidalt silver, en svag lösning på 10 ppm, som aldrig någonsin har lett till någon skada, inget inrapporterat fall till Giftinformationscentralen, inga fall av ansamlingar av silver i hjärnan och inget rapporterat fall av skador på de inre organen?

Annvi Gardbergs tankenöt

Yles journalist, Annvi Gardberg, skrev i artikeln i maj 2018 ”*det har i flera år varit förbjudet i hela EU att sälja kolloidalt silver för invärtes bruk. Silvervatten får säljas enbart som vattenreningsprodukt*”. Det framgår således att det enligt våra myndigheter är tillåtet att rena sitt dricksvatten med kolloidalt silver (REKS). Produkten är också avsedd att drickas och man tar alltså produkten invärtes. Gardberg går dock ut i artikeln och skriver att produkten är förbjuden för

Ann-Katrin Backman känner sig kränkt och påhoppad av okunniga journalister.

invärtes bruk, vilket visar nivån på hennes undersökande journalistik. Har hon inte insett att man sväljer dricksvattnet efter det att man har hållit i silvret? Hon får gärna förklara hur hon menar man ska gå till väga för att separera bort silvret innan man dricker det renade vattnet...

Silver är ofgiftigt

Jag, Ann-Katrine, har själv använt rent elektrokolloidalt silver (Ionosil) i 18 år. Ibland har jag använt 1 msk 2-3 gånger dagligen, ibland 1 dl, uppdelat under dagen. Ibland har jag druckit ½ liter/dag, ibland 1 liter/dag, beroende på vad jag har ansett mig behöva. Hur många tiotusentals här i Norden har inte använt det på samma sätt som jag under 18-25 års tid? Ändå finns det inga inrapporterade fall om ansamlingar av silver i hjärnan, inga inrapporterade fall om skador på de inre organen, ingen som har blivit grå eller blå och inte heller någon larmrapport om något förgiftningsfall av kolloidalt silver under dessa 25 år. Sedan det första mediedrevet i november har jag erbjudit mig att ställa upp för ett oberoende laboratorium och att de skulle få ta prover på mig, men ingen har något visat intresse eller hört av sig – inte ens Yles toxikolog, som i Yle Spotlight berättade att hon inget visste om kolloidalt silver när Yle först tog kontakt med henne. Denna sekvens verkar dock vara bortklipp. Flera personer har försökt att hitta det, dock utan framgång.

Efterverkningar

Efter Spotlight-programmet i november samt uthängningen den 18 maj år 2018, då Gardberg i Yle Vegas nyheter målade upp mig, Ann-Katrine, och Anders som värsta brottslingar, så har min verksamhet påverkats negativt. Jag har drabbats av ett påtagligt inkomstbortfall och ett förstört anseende på grund av denna svartmålning i massmedia, som har gjort detta på osakliga och felaktiga grunder samt utan belägg. Pressen har grovt brutit i god publicistisk sed och har underlåtit att presentera källfakta.

Även beställningar från min webbshop har minskat. Folk som inte känner mig så väl har vänt mig ryggen. Vi, jag och Anders, har tillfogats oförsvarligt stor skada. Eftersom så många människor tror på allt som sägs i massmedia, så började jag till och med fundera på om jag inte skulle bli tvungen att byta identitet och eventuellt flytta ut ur landet, precis som två andra redan har gjort

efter mediedrevet. Det är oerhört trist, tragiskt och sorgligt att svartmålas på detta sätt i statlig media, utan att man har gjort något som är brottsligt.

Pressen borde åtalas

Pressen har ett samhällsansvar att hålla sig till god publicistisk journalistisk sed med källfakta. Massmedia, i synnerhet de statliga massmediekanalerna, har även ett uppdrag att informera allmänheten om de faktiska förhållandena. I detta fall har Yle grovt vilselett allmänheten och har även ägnat sig åt tydliga utpekanden i form av namngivningar av enskilda personer och påståenden om brott, vilket är mycket allvarligt när det är osant. Det skulle kunna polisanmälas som grovt förtal, men vi har ju sett i Anders fall att man inte kan vinna i ett sådant tryckfrihetsmål. Advokater har dessutom gått ut och berättat hur alla tryckfrihetsmål i sig bryter mot mänskliga rättigheter blott genom det sätt som de är uppbyggda på.

Nytt drev på gång...

I skrivande stund hör Gardberg ettrigt av sig igen. Jag svarar naturligtvis inte. Efter cirka en halv timme får jag ett mail från henne om att hon vill intervjua mig för att hon håller på med ett Spotlight-program om alternativ cancervård och att hon har fått texter där jag har yttrat mig om råd angående cancer. Min första tanke är – har inte den här journalisten redan gjort tillräckligt stor skada? Man kan undra om journalisten finner en njutning i att gå in i slutna Facebook-grupper och kopiera välmenade tips och råd – som har getts gratis och med förhoppning om att det kan vara till någon hjälp för behövande – och lägger ut dem för att smutskastas offentligt. För att försöka tvinga mig skrev hon ”*jag kommer att citera dina texter, och jag intervjuar en cancerläkare som kommenterar dem. Jag skulle uppskatta om du ställer upp i programmet, för det kan se märkligt ut i programmet om du inte alls bemöter läkarens kommentarer*”. Observera att det inte är direktsändning, utan ett program där delar av de olika intervjuerna klipps och sätts ihop för att passa journalistens agenda. Det är beklämmande att finska skattebetalare ska betala TV-licens och lön till av statliga Yle anställda journalister för deras direkt vilseledande, vinklade och mörkande TV-program.

Text: Ann-Katrine Backman och Anders Sultan

Foto 1: Pixabay

Foto 2,4: Michael Zazzio

Foto 3: Camilla Ostberg